

PRESTON & CHILD DE VERBORGEN KAMER

‘Snel, geraffineerd en boordevol verrassingen... Er gaat niets boven de Pendergast-thrillers.’ *The Washington Post*

THRILLER

1

Langzaam kwam Proctor bij, met een gevoel alsof hij uit een inktzwart gat omhoogklauterde. Het was een hele tocht, die eindeloos leek te duren. Eindelijk opende hij zijn ogen. Zijn oogleden voelden zwaar aan en hij kon maar met moeite zijn ogen openhouden. Wat was er gebeurd? Even lag hij roerloos zijn omgeving in zich op te nemen. Toen merkte hij dat hij op de vloer van zijn eigen zitkamer lag.

Zijn zitkamer.

Ik heb een heleboel te doen...

Plotseling wist hij het weer. Hij probeerde overeind te krabbelen, maar dat lukte niet. Bij een tweede poging, met nog meer inspanning, zag hij kans rechtop te gaan zitten. Zijn lichaam voelde aan als een zak meel.

Hij keek op zijn horloge. Kwart over elf. Hij was ruim een halfuur buiten westen geweest.

Een halfuur. God mocht weten wat er in die tijd allemaal gebeurd was.

Ik heb een heleboel te doen...

Met grote moeite kwam Proctor overeind. Hij wankelde, de kamer draaide om hem heen en hij moest zich vastgrijpen aan een tafel. Hij schudde zijn hoofd om het weer helder te krijgen en wachtte heel even tot hij de zaken fysiek en mentaal weer op een rijtje had. Toen trok hij de la van de tafel open, haalde er een Glock .22 uit en stak die in zijn broekband.

De deur naar zijn appartementje stond open, en daarachter was de gang tussen de personeelsvertrekken te zien. Hij liep naar de deuropening, hield zich in evenwicht aan de deurpost en

wankelde als beschonken de gang in. Bij de smalle trap aangekomen greep hij de leuning stevig beet en wankelde naar beneden, naar de woonverdieping van de villa. Die inspanning, in combinatie met het gevoel van extreem gevaar, scherpte zijn geest. Hij liep een korte gang door en opende de deur naar de algemene ruimtes.

Daar bleef hij staan; hij had Mrs. Trask willen roepen, maar op het laatste moment bedacht hij zich. Het leek hem niet raadzaam om bekend te maken wáár in huis hij zich bevond, en bovendien was Mrs. Trask hoogstwaarschijnlijk al op weg naar haar zieke zus in Albany. En hoe dan ook: zij liep niet het grootste gevaar. Degene die het meest gevaar liep, was Constance.

Proctor liep de marmeren vloer op en wilde de bibliotheek binnengaan om daar de lift naar de kelder te nemen. Beneden aangekomen kon hij dan de nodige stappen ondernemen om haar te beschermen. Maar net voor de drempel bleef hij staan. Hij zag dat binnen een tafel omvergesmeten was; boeken en papieren lagen over het kleed verspreid.

Hij wierp een snelle blik in het rond. Rechts lag de grote salon, met zijn muren vol kabinetten waarin de vreemdste voorwerpen uitgestald stonden. Het was er een slagveld. Er was een sokkel omgegooid en de eeuwenoude Etruskische grafurn die daarop had gestaan, lag in gruzelementen op de vloer. De enorme vaas met bloemen die altijd midden in de hal stond, dagelijks ververst door Mrs. Trask, lag nu in scherven op de marmeren tegels; tientallen rozen en lelies lagen in plassen water op de grond. Achter in de hal, bij de deur die naar de eetkamer leidde, hing een van de kabinetdeuren wijd open, scheef, half uit de scharnieren gerukt. Alsof iemand hem had beetgegrepen in een wanhopige poging om niet weggesleept te worden.

Dit waren overduidelijke tekenen van een hevig gevecht. En ze leidden van de bibliotheek via de hal naar de voordeur van de villa. En de wereld daarbuiten.

Proctor rende de hal door. In de lange, smalle ruimte daarachter zag hij dat de lange eettafel, waaraan Constance tot voor kort bezig was geweest met haar onderzoek naar Pendergasts stamboom, een ravage was: boeken en papieren waren lukraak rond gesmeten, stoelen lagen op de grond, een laptop lag op zijn kop.

Achter in het vertrek, waar een hal naar de voordeur leidde, zag hij iets nog onrustbarenders: de zware deur, die zelden van het slot ging en vrijwel nooit geopend werd, stond op een kier. Het felle licht van de late ochtend stroomde naar binnen.

Terwijl hij met stijgend afgrijzen het tafereel in zich opnam, hoorde Proctor buiten, op straat, een gesmoorde vrouwenstem om hulp roepen.

Hij negeerde de laatste restanten van zijn duizeligheid, holde de eetkamer door en trok intussen de Glock uit zijn broekband. Hij liep de gang door, trapte de voordeur wijd open en bleef buiten onder het afdak staan kijken.

Daar, aan het eind van de oprit, de neus richting Riverside Drive gekeerd, stond een Lincoln Navigator met geblindeerde ruiten en met draaiende motor. Het dichtstbijzijnde achterportier stond open. Vlak daarbij zag hij Constance Greene, met haar polsen geboeid op haar rug. Ze stond van hem af gewend en verzette zich als een furie, maar hij herkende haar moeiteloos aan haar korte haar en haar olijfgroene Burberry-jas. Een man, ook met zijn rug naar Proctor toe, had haar hoofd gegrepen en duwde haar met geweld de auto in. Hij ramde het portier achter haar dicht.

Proctor hief zijn wapen en vuurde, maar de man sprong over de motorkap heen en glipte achter het stuur, en hij miste. Het tweede schot ketste af op het kogelvrije glas. De auto reed slingerend weg in een wolk van rubber, Riverside Drive op. Constance, die uit alle macht probeerde los te komen, was nog even zichtbaar achter de donkere achterraut. Toen scheurde de auto de avenue af, buiten Proctors schootsveld.

Net voordat de agressor in de auto was gesprongen, had hij zich even omgedraaid naar Proctor en hadden ze oog in oog gestaan. Het was hem, zonder enige twijfel: die eigenaardige verschillend gekleurde ogen, het bleke gezicht met de scherpe trekken, het korte baardje, het rossige haar en die blik van kille wreedheid... Dit was niemand anders dan Diogenes, Pendergasts broer en onverzoenlijke vijand, van wie verondersteld was dat Constance hem meer dan drie jaar geleden om het leven had gebracht.

Nu was hij terug. En hij had Constance.

De blik in Diogenes' ogen – wreed, duister en met een pervers triomfantelijke glinstering – was zo afgrijselijk dat de normaal zo onverstoorbare Proctor even van zijn stuk gebracht was. Maar die verlamming duurde slechts een fractie van een seconde. Hij schudde de schrik en de verdoving van zich af en zette de achtervolging in: hij rende de oprit af en zeilde met een enorme sprong de keurig geknipte heg over.

2

In zijn jonge jaren was Proctor een gevierd hardloper geweest – tijdens zijn militaire opleiding in Fort Benning had hij een duurlooprecord gevestigd dat nog steeds stond, en sinds die tijd had hij gezorgd dat hij in topconditie bleef. Nu sprintte hij achter de Navigator aan. Die stond te wachten voor een rood stoplicht, bijna 150 meter verderop. Proctor deed nog geen vijftien seconden over die afstand. Toen hij bijna bij de auto was, sprong het licht op groen en trok de Navigator met gierende banden op.

Proctor plantte zijn voeten stevig op het asfalt, richtte de Glock op de achterbanden van de Lincoln en vuurde tweemaal: eerst op de linker- en toen op de rechterband. De schoten troffen doel en het rubber van beide banden trilde van de klap. Maar meteen zag hij ze weer met een explosief gesis vollopen. Zelf-opblazende banden. Diogenes gaf plankgas, de Navigator haalde de auto voor hem in en al zigzaggend door het verkeer reed hij Riverside Drive af.

Proctor draaide zich om en rende terug naar de villa, terwijl hij onderweg het pistool in de band van zijn broek stak en zijn mobiele telefoon tevoorschijn haalde. Hij kende maar een handjevol van Pendergasts contactpersonen bij de FBI en andere federale instanties. Bovendien zou het de zaak alleen maar ophouden als hij in deze situatie de FBI belde. Dit was een kwestie voor de politie. Hij belde het alarmnummer.

‘Centrale alarmlijn,’ klonk een koele vrouwenstem.

Proctor was intussen bij de villa aangekomen. Hij rende de voordeur door, via de gang en de salon naar de achterkant van het huis. Om veiligheidsredenen was zijn mobiele nummer ge-

koppeld aan een valse naam en een vals adres, en hij wist dat deze informatie al op het scherm van de centralist stond. ‘Met Kenneth Lomax,’ zei hij. Intussen maakte hij een stuk lambriseringsring in de gang los en griste uit de ruimte daarachter de tas die hij daar voor dit soort noodgevallen had verborgen. ‘Ik ben net getuige geweest van een gewelddadige ontvoering.’

‘Locatie, graag.’

Proctor gaf de locatie door terwijl hij de Glock in de tas probeerde, samen met een stel extra magazijnen. ‘Ik zag een man die een vrouw aan haar haar het huis uit sleepte. Ze gilde om hulp. Hij heeft haar in een auto gesmeten en is weggereden.’

‘Beschrijving?’

‘Zwarte Navigator met getinte ruiten, in noordelijke richting op Riverside Drive.’ Hij gaf het kenteken door, greep de tas en holde door de keuken naar de garage, waar Pendergasts Rolls-Royce Silver Wraith uit 1959 stond.

‘Blijf aan de lijn, meneer. Ik stuur eenheden op pad om hem te onderscheppen.’

Proctor startte de motor, racete de oprit af en draaide Riverside Drive op. Hij gaf zo’n dot gas dat hij een dikke streep rubber achterliet op het asfalt en negeerde twee rode stoplichten achter elkaar. Er was niet veel verkeer op de weg en hij kon honderden meters ver zien. Hij tuurde door het ochtendlicht op zoek naar de Navigator en meende die zowat een halve kilometer verderop te zien.

Hij drukte het gaspedaal nog verder in, slalomde tussen de taxi’s door en reed tot verontwaardiging van zijn claxonnerende medeweggebruikers nogmaals door een rood licht. Hij wist dat de telefonist van de alarmcentrale eerst een stel patrouillewagens achter de Navigator aan zou sturen en daarna, omdat het om een mogelijke ontvoering ging, de recherche zou inlichten. Ze zou ook nog een massa informatie van hem willen weten. Zonder de verbinding te verbreken mikte hij de telefoon op de zitting van de rechterstoel en zette de politicscanner aan die onder het dashboard zat.

Hij gaf nog meer gas; de huizen schoten in een vage streep voorbij. De Navigator was niet meer te zien. Misschien was hij Washington Heights in gereden. De meest voor de hand liggen-

de vluchtroute was West Side Highway, maar die was niet te bereiken vanaf dit deel van Riverside Drive North. Hij hoorde de eerste sirenes al. De politie was er snel bij.

Plotseling zag hij in zijn binnenspiegel de Navigator tevoorschijn komen vanuit 147th Street. Hij reed nu in zuidelijke richting! Diogenes moest tegen het verkeer in een eenrichtingsstraat zijn in gereden, waarna hij rechtsomkeert had gemaakt.

Met samengeperste lippen bekeek Proctor het verkeer om hem heen en gaf toen een felle ruk aan het stuur. Tegelijkertijd trok hij de handrem aan om de wielen te blokkeren, zodat de auto in een slip raakte. Ook op deze manoeuvre werd gereageerd met een kakofonie van verontwaardigd getoeter en krijsende remmen van het overige verkeer. Hij slipte door tot hij een halve cirkel had gemaakt en liet toen de handrem los. Hij gaf plankgas en de enorme auto dook in tegengestelde richting het asfalt op. In de verte zag hij zwaailichten als begeleiding van het aanzwelende koor van sirenes.

Een eind verderop zag hij de Navigator rechts afslaan, West 145th Street op. Dat sloeg nergens op: die straat liep dood op het parkeerterrein van Riverbank State Park, de groenvoorziening die, ironisch genoeg, was aangelegd boven op de waterzuiveringsinstallatie tussen de Hudson River en West Side Highway. Had Diogenes soms een raceboot op de rivier liggen?

Een halve minuut later reed ook hij met een scherpe bocht West 145th op. Maar het was van cruciaal belang dat hij begreep wat Diogenes van plan was voordat hijzelf de volgende stap zette. Hij bracht de auto abrupt tot stilstand, viste een kleine maar krachtige verrekijker uit zijn tas en speurde het terrein voor hem af: eerst de weg, toen het parkeerterrein en de aangrenzende op- en afritten. Geen spoor van de Navigator. Waar was die gebleven?

Proctor legde de verrekijker weg, en op datzelfde moment zag hij vanuit zijn ooghoek iets in de bosschages rechts van hem. Daar liep de berm steil af naar de noord-zuidrijbaan van de West Side Highway. Zo te zien waren de beschadigingen van recente datum, en er hing een vaag, snel verdwijnend wolkje stof in de lucht – pal boven de verse bandensporen in het zand.

Proctor bracht de verrekijker weer naar zijn ogen. Daar, in de verte, zag hij de Navigator, op de snelweg, met grote vaart naar

het noorden koersend. Hij vloekte. Door die manoeuvres had Diogenes zich bijna een kilometer voorsprong verschaft.

Weer drukte hij het gaspedaal in. Hij richtte de neus van de Rolls de weg af en hobbelde via het talud omlaag naar de snelweg, waar hij agressief invoegde voordat hij de telefoon van de rechterstoel griste. ‘Kenneth Lomax hier. Het verdachte voertuig rijdt nu in noordelijke richting over West Side Highway. Hij zit bijna bij de George Washington-brug.’

‘Meneer,’ vroeg de telefoniste, ‘hoe weet u dat?’

‘Omdat ik achter hem aan zit.’

‘Dat moet u niet doen, meneer. De politie handelt dit af.’

Het gebeurde maar zelden dat Proctor zijn stem verhieft, maar nu deed hij dat. ‘Zorg dan dat je bij die wagen in de buurt komt, verdomme! Nú!’ Hij smeedt de telefoon weer op de stoelzitting en negeerde de sputterende reactie van de telefoniste.

Hij racete West Side Highway over, rond Hudson River Greenway, stijgend en dalend met de contouren van het landschap. Hij reed intussen meer dan 160 kilometer per uur, maar hij wist dat Diogenes ook zo hard reed. Voor hem, hoog in de lucht, verhieven zich de bogen van de lange, ranke brug. De Navigator viel nergens meer te bekennen. Had Diogenes de afrit genomen en was hij op weg naar New Jersey, of Long Island, of Connecticut? Of was hij op de snelweg gebleven, het laatste puntje van Manhattan uit gereden en had hij koers gezet naar Westchester?

Proctor vloekte nogmaals. Hij speurde alle kanalen van de politescanner af, hoorde het geratel van patrouillewagens die reageerden op de oproep om uit te kijken naar een zwarte Lincoln Navigator met getinte ruiten die in noordelijke richting over West Side Highway reed. Alleen zat de Navigator niet langer op de West Side Highway – niet in noordelijke en niet in zuidelijke richting.

De achtervolging was voorbij.